

DAGBOK: EN BIBLIOTEKARIES VARDAG

TORSDAG: VI SKA BEVÄPNA OSS

Jag har ont i nacken sedan en vecka. Men det blir bättre och bättre. Just nu är jag kurerad med tigerbalsam och värktabletter. Jag äter parmesan doppad i hallonbalsamvinäger, dricker grönt te och lyssnar på Billy Braggs "There is power in the union". Billy Bragg skriver så bra texter. Ebba Grön, Clash är sånt som håller mig på banan svåra dagar. Men varför är det så ont om ilska på biblioteken? Eftersom vi är ett land med kanske världens tyngsta fackföreningssrörelse, varför är vi då inte världens ilsknaste folk? Jag begriper inte riktigt, men facket har blivit en del av makten, det vet alla. Facket och arbetsgivaren sitter i samma båt, men det är inte de som rör så att svetten lackar. Det är därför jag har ont i nacken.

Någon gång har jag pratat om strejk med kollegor, vad som skulle hända om vi strejkade. Den förfärliga slutsatsen man dragit är att ingen skulle sakna oss om vi strejkade. Största faran med folkbiblioteken är dess timida personal. Om Sveriges kommunalanställda är jagade av kapitalet så är vi de som springer längst bak och snubblar. Under de senaste 20 åren har det lagts ner 500 bibliotek i Sverige. Hur kan man som jag läste om Växjö låta bokutlåning flytta in på en bensinmack?

I dag fick vi ett mejl från vår chef där han berättade att chefen från det stora biblioteket hade ett förslag på hur fördelningen av mediahanteringen skall se ut inför året. Det var självklart inte tal om något förslag. Jag vet inte vad som är dummast. Deras sätt att utarma språket eller tro att vi är korkade nog att gå på den här retoriken.

Tidigare har jag alltid trott på dialog. Men nu när jag inser att ingen lyssnar så börjar jag förstå Lenin. Inte för att jag tycker det är bra med blodiga revolutioner eller för att jag tycker det är rätt att driva folk ur landet. Men jag kan förstå den frustration som uppstår när ingen lyssnar. Det är konstigt att de som driver den här styrmodellen inte fattar det. Men vänta, vi ska beväpna oss med ord ni inte kan värja er ifrån.

SÖNDAGSÅNGEST MED OMÖJLIGA SAMTAL

Söndagar är ett helvete. Ångesten kommer vid tre-tiden på eftermiddagen då jag vet att jag snart skall pressa in mig i den där kommunala modellen där allt jag tror på har hyvlats bort för att ersättas av permanentade nödlösningar. Det är inte bra om du har

uppfostrats till att odla yrkesstolthet, vilket de flesta av oss har. Yrkesstoltheten som varit så viktig i generationer, som syns så tydligt när vi går på kyrkogårdar där folk låtit sig begravas med sina titlar. På de nya gravstenarna finns inga titlar. Kanske för att folk inte vet vad de jobbar med längre. På min gravsten skall det stå Lovely Laura, bibliotekarie och kommunalarbetsare, ta mig fan.

I går blev det folköl och tacos ihop med en kompis och bibliotekarie. Tyvärr blev vi inte särskilt fulla. Vi diskuterade ny bok om hårdrockscenen som heter *Blod, eld och död* och funderade på vad som skulle hända om man använde lunchrasterna till hårdrockskonserter och headbangande. Kanske kan man successivt smyga in lite tuffare attityd i kåren? Om vi lägger av att försöka vara coola på ett slags fritidsmodellssätt där vi inte står för vad vi är bra för och försöker anpassa oss efter någon slags svensktoppstittid där det är generande med litteratur men inköp av skitdåliga tevespel är självklara och omöjliga att ifrågasätta. Kanske skulle headbangande hjälpa oss med sånt? Attityd och medvetande. Tänk vad populära vi skulle kunna bli. Populära och provocativa. Omdebatterade. I ett sånt läge skulle det nog vara svårt att inte märkas om vi strejkade.

Majsan jobbar på bokbussen. Det bästa hon vet är turerna i förorten eftersom det ofta är så många barn som kommer för att låna böcker. Om det flyger in tio barn i en bokbuss är det omöjligt att undvika stök. Hur gulligt är det inte att barn är så ivriga att låna böcker? Den här veckan hade några av barnen sagt till Majsan att de var glada att det var hon som jobbade eftersom de andra var så sura. Den sorgliga sanningen är att många bibliotekarier inte gillar barn per definition och särskilt inte barn från förorten. Man saknar förhållningssätt till läsiver och inbillar sig att det handlar om hungriga flyktingar eftersom det är barn som inte pressas in i vår mellanmjölksattityd. Det är de här barnen som förmodligen kommer att rädda Sverige med sin energi och bildningsiver. Sorgligt att man inte ser det. Det kallas härskarteknik.

Lovley Laura